

na een eerste poging in vorige jaren, die niet gelukkig mocht slagen, thans ook in de hoofdstad des lands. Elke Vereeniging behoudt haar eigen soevereiniteit. Dat is ook hier der Calvinisten beginsel. Doel van de Centrale is: steun te verlenen aan de Gereformeerde Jeugdverenigingen; mede te werken tot de uitbreiding daarvan, zoomede voor de oprichting van nieuwe Jeugdverenigingen haar hulp te verlenen of bij gebrek aan initiatief deze zaak zelf ter hand te nemen. Als middelen, die tot bereiking van het doel kunnen dienen, wil ik aangeven:

a. contact te leggen en de samenwerking te bevorderen tusschen alle in de plaats bestaande en nog op te richten Jeugdverenigingen;

b. het bijeenbrengen van gegevens omtrent Gereformeerde jongens en meisjes, die in aanmerking komen voor het lidmaatschap der aangesloten Jeugdverenigingen; (kaartregister, propaganda);

c. het beleggen van samenkomsten om aan het werk der Jeugdverenigingen in breedten kring bekendheid te geven; of van conferenties ter bespreking van belangrijke onderwerpen, den voornoemden arbeid betreffende;

d. het verlenen van alle hulp aan de aangesloten Jeugdverenigingen, waar dit noodzakelijk blijkt;

e. het publiceren van mededeelingen betreffende het werk der Centrale en der Vereenigingen;

f. het zoo mogelijk uitgeven van een orgaan;

g. alle andere middelen, die niet strijdig zijn met het karakter der Centrale, en die haar nader kunnen brengen tot de verwezenlijking van haar doel.

Van de leiding van zulk eene Centrale zal natuurlijk veel afhangen. En mijne vrienden en vriendinnen moeten het mij ten goede houden, daarvoor is men zelf nog niet geheel geschikt. Men voelt zich elkanders gelijken. Daar is geen overwicht. De praktijk heeft bewezen, dat het niet gaat. Voorbeelden zijn daarvan te noemen. Daarvoor hebben de Jeugdcentrales, of hoe men ze noemen wil, in den Haag en Rotterdam en Amsterdam, ook een artikel in het reglement, dat de Vergadering personen, die aan den Jeugdarbeid zich wijden of daarin bijzondere belangstelling toonen, tot het lidmaatschap kunnen uitnoodigen, met de bedoeling om als leider of voorzitter op te treden.

Zoo is Dr K. Dijk in den Haag, gelijk de heer Scheps het noemt in zijn brochure „Het ideaal der groote steden”, de magneet, de vredeacht, de generaal, de bezieler, de Volkerenbond. In Rotterdam werkt de heer Joh. C. Francke als zodanig met energie. En de 35 Jeugdverenigingen te Amsterdam willen het probeeren met den schrijver dezer artikelen. Daarbij kan nog eene Commissie van bijstand of advies in het leven geroepen worden, van personen, dames en heeren, die door hun werkkring en invloed de Centrale of het Verband van dienst kunnen zijn. Laat men daarvoor nu niet nemen menschen met blinkende namen, maar mannen en vrouwen, der zake kundig. Zulk een Verband moet natuurlijk in elke plaats naar omstandigheden ingericht worden. * Heb alleen de hoofdlijnen willen aangeven.

Amsterdam.

B. A. KNOPPERS.

KUYPER-BIBLIOGRAFIE.

door

J. C. RULLMANN.

XLIII.

Het zwaartepunt valt dus van alle zijden op de erkenning der zedelijke wereldorde als onwrikbaar en vast.

De „Salto Mortale”, waarmee Pierson tot die erkenning uit het dialectisch betoog overspringt, stelt dit in nog helderder licht.

Het dialectisch betoog toch heeft een dubbele zij. Het heft de realiteit der waarneembare wereld in gewonen zin op, maar ook tracht het, op physiologische gronden, de „causa formalis” van al het zichtbare van rechtswege op te eischen voor 's menschen geest. In deze betooggang nu is een open vak gebleven, en over die gaping sloeg ook Dr Pierson geen brug. Ge ziet hem eenvoudig opeens aan den overkant staan, zonder dat blijkt hoe hij er kwam.

„Uit deze eenvormige beweging” — zoo leest men — „wordt nu evenwel de schier oneindige verscheidenheid van de wereld onzer waarneeming geboren.”

„Waar grijpt deze gewichtige metamorfose plaats?”

Hierop ontvangt men ten antwoord: „In onze hersenen”.

Dit zegt natuurlijk niets. Want physiologisch is wat men populair „hersen” noemt, niets dan een cellenweefsel en strengeling van zenuwen. De auteur gevoelde dit en haastte zich daarom er bij te voegen: „Juister nog: in ons bewustzijn”. En zeker ben ik dan in den geest, maar ellieve, hoe zijt ge er gekomen?

Immers. De hersenen zijn cellen, dus een stof-massa, het bewustzijn is weten, dus geestes-werking. Is dan de uitdrukking „salto mortale” wel te kras, en zou men uw eigen apostrophe niet met nog volstrekt recht tegen u zelf kunnen keeren: „Wat weet gij ervan? Wie zal ons ooit zeggen hoe het bewustzijn op de hersenen en deze op het bewustzijn werken? Er bestaat geen middel

UIT DE SCHRIFT.

Kostelijker dan van het goud.

Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus. 1 Petrus 1:7.

Gemeenlijk wordt aan de beproeving, welke den kinderen Gods in dit leven te beurt valt, het goddelijk oogmerk van loutering toegekend. De Schrift geeft ten dezen meerdere uitspraken. „Gij hebt ons beproefd, o God! gij hebt ons gelouterd gelijk men het zilver loutert.” En de ervaring van 's Heeren volk bevestigde ten allen tijde deze kostelijke bedoeling, die God had met de beproevingswegen, waarin Hij de Zijnen leidde: zij werden daardoor dikwijls gereinigd van velelei onzuivere elementen, waarmede hun geestelijk leven nog gemengd was; zij werden er door opgevoerd tot de heerlijke gestalte van het heilig kindschap.

Toch rijst hier een bezwaar. Immers zouden we dan mogen verwachten, dat de minst gevorderde en stordige Christenen het veelvuldigst zouden beproefd worden, wijl zij de loutering het meest noodig hadden; en dat de rijkst-begadigde, uitstekendste heiligen meer dan anderen een vlakken weg zouden bewandelen. En dit nu is niet zoo. Veeleer is het omgekeerde de regel. Het zijn vaak de beste kinderen Gods, die van de eene beproeving in de andere geleid worden.

Wij moeten derhalve oog hebben voor nog een ander doel der beproevings. Geen andersoortig, maar een hooger-liggend doel: 's Heeren oogmerken toch liggen veelal in elkaars verlengde.

Op die hooger-gelegen bedoeling wijst ons de apostel Petrus, als hij spreekt van de beproeving des geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud. Men weet, dat de beproeving van goud, van edel metaal, in de Schrift het klassieke voorbeeld is voor de loutering des geestelijken levens. Maar nu is er eene beproeving kostelijker dan van het goud; met hooger bedoeling dan die van reiniging en zuivering; en die bedoeling ligt in den lof, de eer en de heerlijkheid, die den beproefden geloovige eenmaal zal te beurt vallen in de openbaring van Jezus Christus.

Wanneer de Christen in wegen van druk en tegenheden zijnen God blijft vasthouden, niet geërgerd wordt of in opstand komt, ook niet koud en ongevoelig blijft, maar zijn geloof in levende beoefening mag brengen en zijn vertrouwen op den hemelschen Vader kinderlijk doet werkzaam zijn, — dan zal Christus, als Hij wederkomt, voor Zijnen discipel het loon medebrengen, 't welk God in genade uit die beproevingswegen deed opwassen en in de hemelen voor Zijn kind bewaarde; dan zal lof en eer en heerlijkheid zijn voor dengene die onder het kruis zijn God bleef eeren en liefhebben; dan heet het: Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht.

Lijdende en beproefde Christen, gij hebt veel vóór uwe anderen; gij hebt iets kostelijks van uwen God ontvangen, dat anderen niet hebben.

Christus heeft aan de Zijnen talenten nagelaten, met welke zij hebben te werken, totdat Hij wederkomt. Talenten zijn gelegenheden om zich schatten te vergaderen. Uw talent is uw ziekbed, uw rouwkleed, uw kruis, uw beproeving. Voorwaar, geen gering talent. Lof en eer en heerlijkheid kan er uit voortkomen, in de openbaring van Jezus Christus. Wat heeft de Heere u lief, dat Hij u deze gelegenheid schenkt! Gij zoudt haar uzelf niet geven; gij zoudt haar willen ontkopen; gij bidt alleen maar, dat uw kruis weggenomen worde. Uwe liefde voor uzelf is ook dikwerf

ter wereld, waardoor wij in staat zouden zijn den weg van stof naar geest te construeeren”.

Dr Kuyper oordeelt dan ook, dat men veilig heel het dialectisch opstel kan wegsnijden zonder iets te missen van wat Dr Pierson wil. En dan bezigt hij een beeld, waaraan hij den titel voor zijn studie ontleende:

Stelt ge u voor, dat de auteur, een prachtige perel zonder schelp vindend, die, om het beter effect, ons in een antieke schelp aanbodt, die reeds lang de étagère van zijn denken sierde, dan breekt de disharmonie tusschen beiden uw genot niet meer. Ge neemt de perel slechts uit haar omhulsel, doet de schelp haar plaats op de étagère hernemen, en al het genot der glansen is uw.

Maar wat, zoo de schelp te eng was, haar wand te sterk saangedrukt, en daardoor de perel zelve geschilderd werd en geschonden? Dat ware spijtiger, en toch, dat geschiedde hier! Door de samen-koppeling leed ook deel twee. Het overbodig, ondoeltreffend wapen, ter kwader ure uit het arsenaal der physiologie genomen, wondt wat het verdedigen moest, en schrijnt de hand, die het aangreep, stuk. Brak het enthousiastisch jagen naar de zedelijke wereldorde de rustige kalme van het logisch betoog, omgekeerd is door dit logisch betoog evenzoo de kracht van het zedelijk argument in haar uiting belemmerd.

Kortelijk toont Dr Kuyper dan aan, hoe de zedelijke wereldorde bij Pierson haar realiteit verliest.

Is toch het bestaan van andere subjecten niet te constateeren, is althans de verbinding en gemeenschap tusschen deze subjecten onderling problematiek, en dus het bestaan eener zedelijke wereld buiten mijn bewustzijn hypothetisch, dan kan er van orde geen sprake zijn, waar de te ordenen elementen ontbreken.

Toch ziet Dr Kuyper in de door Pierson voorgestelde meening geen onpervlankige repetitie van Fichte's pantheïstisch idealisme. Het verschil tus-

soo misplaatst. Gods liefde is nooit misplaatst. Zij zoekt uwe zaligheid; en méér, zij zoekt lof en eer voor u, straks uit den mond van Christus. En daartoe geeft zij u deze beproeving, opdat gij er u schatten uit vergaderen zoudt in de hemelen.

Zie het nu eens zoo in. En ga dan de liefde-Gods in uw kruis eens erkennen. Dan zal er ook gebod komen, of de Heere Zijn kostelijk doel met uwen beproevingsweg moge bereiken. Laat uwe ziele heilig werkzaam zijn. Spanne zich uw geloof om in levende uitingen dien God, die u staat, als een kind zijn vader te blijven vasthouden. Woekeer met uw kruis, opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus.

T.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Merkwaardige lofspraak.

De Universiteitsdag te Leeuwarden heeft ook buiten onzen kring de aandacht getrokken.

In „De Hervorming” heeft (Dr H. T.) de Graaf den moed deze merkwaardige lofspraak op onze Universiteit te houden:

De vorige week hebben te Leeuwarden de antirevolutionairen vergaderd. In een van de bijeenkomsten aan de vrije Universiteit gewijd, kwam de toekomst van die instelling ter sprake. Enkele leiders lieten zich hooren, maar geen van hen maakte belangrijker opmerkingen, dan de heer Colijn, de nieuwe leider, die een zwaar hoofd bleek te hebben in de toekomst der Vrije, indien niet de tegenwoordige opzet veranderde. Wij hebben ons verblijd over deze opmerkingen. Niet omdat wij de Vrije rearne zagen verdwijnen, integendeel. Zij vereenvoudigt voorhands — zij het ietwat verwrongen — een beginsel, dat in de monopolistische staatsboogescholen veeleer weinig tot zijn recht komt, het beginsel der werkelijke universiteit.

Dr De Graaf bespreekt dan vervolgens het plan-Colijn, dat hij zeer toejuch, maar dan hij o.i. ongemerkt aan ingrijpende veranderingen onderwerpt.

Doch dit doet thans niets ter zake.

Hoodzaak is voor het oogenblik zijn erkenning, dat onze Universiteit, gelijk zij heden bestaat, reeds het beginsel der werkelijke universiteit vertegenwoordigt, veel meer dan de Openbare Universiteiten.

Hij voegt er aan toe: ietwat verwrongen.

Van zijn standpunt kan hij kwalijk anders oordeelen. Daarover zullen we niet twisten.

We zijn dankbaar voor zijn rondborstige verklaring, dat onze mannen toch in beginsel de ware universiteits-idee hebben gegrepen.

In dit opzicht zijn wij er toch op vooruit gegaan. Of liever niet wij, maar onze tegenstanders.

Want van onzen kant is er meer dan eens op gewezen, dat de Openbare Universiteiten hoe langer hoe meer in vakscholen onttaarden.

De oprichting van de Amersfoortsche School voor Wijsbegeerte legde daarvan een welsprekend getuigenis af.

Gestond als zij werd door mannen van goeden naam, reikte zij aan de Openbare Universiteiten een testamentum paupertatis, een acte van armoede uit.

Maar nu krijgen wij niet slechts indirect, maar ook direct gelijk.

Het ligt niet in onze bedoeling deze lofspraak van Dr De Graaf te exploiteeren.

Dat levert gevaar naar beide kanten op.

Maar dat wij hierop even attendeerd kan ons niet kwalijk genomen.

schien beiden moet gezocht worden in den ethischen doop, dien Pierson dit idealisme deed ondergaan. En de imposante houding van Pierson's artikel verklaart Dr Kuyper dan ook uit dit nieuw bouwen op de ethica als grondslag. Dit maakt zijn pogen bij uitnemendheid gewichtig.

Het geweten, de geestelijke persoonlijkheid, de zedelijke wereld stouwtweg als basis der wijsbegeerte poneeren, is een daad van moed, die, grijpt hij de consciëntien der denkende menschheid aan, rijk kan zijn in gevolgen.

Maar dan plaatste de auteur dit kostelijk beginsel ook op eigen voetstuk, hulle het in een eigen gewaad, toone het in zijn eigen lichtseer en doe het spreken in zijn eigen taal. Wel het beginsel, maar niet zijne heerlijkheid, kroegen wij thans te aanschouwen. Door het betoog, dat ter inwikkeling strekte, werd ons die heerlijkheid bedekt.

Daaruit los gewikkeld zal het beginsel zelf Dr P. vrijwaren tegen de bedenkelijke plooiën, die thans zijn uiteenzetting misvormen. Absoluut als beginsel aangenomen, zal de zedelijke wereldorde hem het zedelijk bewustzijn in volle klaarheid teruggeven, den weg naar de Bron van alle zedelijke kracht opdringen, en de realiteit van het objectieve teruggeven, dat hem thans een min juiste physiologie ontnam.

Ten slotte verklaart Dr Kuyper nog, dat hij de geleverde kritiek niet terughielt, wijl het hem onbetamelijk scheen, dat van orthodoxe zijde een omvattende beoordeeling zou uitdrijven. Ook mee het feit, dat in zijn „Fata Morgana” bestreden werd, wat hier een zoo talentvol pleitbezorger vond, lokte hem tot aandachtige bestudeering van Pierson's Gidsartikel uit. Dr Land kon er teveas uit zien, hoe de door hem als „reactie” verfoeide orthodoxie een stuk als van Dr Pierson beoordeelde, en voor den auteur zelf bedoelde Dr Kuyper met deze studie een amende honorable voor het onbillijk woord hem in de „Kerkvisitatie te Utrecht” ten opzichte van Dr Pierson ontvallen.

= Geref.

Weer zij Het draadblad”.

Wie er wel vermoeheid draagt mannenrecht rechten o. Neen, he formeerde Het inle

Tot belcoort leven te v. Geref. te v. woor al in v. Er ge Mannen-voorziet. Inme in 't v. gadering de herv. vindt b. ontwik vereenig wikkelen 't alge. In d eenig/pe om de on/verw meere hure le straks de kin met hu leiding wichti Mannen gancie

Het wa vereenig

Men zie den kerke

Daarin l

de leiding

Maar it

Het verl

zooveel s

Dit kon

Eindred

die als r

Coulander

noemd: d

en Honig,

Rotterdam

In dit o

bos en

aan het

„Vragenb

(Als die

altijd go

Gelijk a

leven die

ingenome

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U